

Een cadeau is maar een geschenk op het moment dat het wordt ontvangen door degene voor wie je het bestemd hebt. Zo is het ook met een roeping. We kunnen maar spreken van een roeping op het moment dat degene die roept daadwerkelijk wordt gehoord en de oproep wordt beantwoord. Dit kunnen we ook toepassen op de relatie tussen een herder en zijn kudde. Een schaapherder verdient die naam alleen als zijn schapen ook naar zijn stem luisteren en hem volgen.

De liturgie van deze roepingenzondag toont een bijzonder godsbeeld: God de Heer is als een herder. Volgens dezelfde beeldspraak zijn wij de schapen. Over de herder zegt Jezus: *“De schapen luisteren naar zijn stem; hij roept zijn schapen bij hun naam en leidt ze naar buiten.”* Zoals de relatie tussen herder en schapen ligt op het terrein van de stemherkenning, zo is het ook als het gaat om onze relatie met Jezus.

Hij roept ieder van ons bij zijn naam. Wat betekent dit? Onze naam is onze identiteit. De naam die we bij onze geboorte ontvingen, en die vaak al voordien door onze ouders bedacht was, is praktisch het eerste wat wij in deze wereld te horen kregen. Die naam werd bevestigd bij ons doopsel als de naam waarmee God zelf ons noemt. Als Hij onze naam noemt dan betekent dit dat Hij ons door en door kent, dat Hij net zo vertrouwd met ons is als onze ouders dat zijn.

Als we onze naam horen roepen spitsen we als vanzelf onze oren. Dan horen we iemand die ons kent, die met ons verwant is. Zoals dieren reageren op de stem van hun baasje en schapen reageren op die van de herder, zó is het ook wanneer wij als gedoopten de stem van de Heer horen die ons bij onze naam noemt. Die herkenning van de stem van de Heer is er een van het hart. Vanuit de diepe verwantschap die ieder van ons met God heeft, kunnen we weten wanneer Hij het is die ons roept.

De schapen kennen de stem van de herder, zegt Jezus. Daarmee suggereert hij dat we zo ook de stem van de Heer kunnen kennen. Kennen is: liefhebben, volgens de betekenis die Johannes er in zijn evangelie aan geeft. Vaak stellen mensen mij de vraag waarom ik monnik ben geworden en hoe ik zeker wist dat het God was die mij riep. Meestal vertel ik dan een stukje van mijn persoonlijk levensverhaal om te laten zien hoe het bij mij gelopen is. De stem van de Heer is nooit een luide roep in je oor. Je krijgt geen opdracht van buitenaf. De stem van de Heer is een affect: je wordt geraakt door liefde die je op een zeker moment van je leven overweldigt. Een liefde die sterker is dan welke menselijke liefde ook. Die liefde openbaart zich diep in je hart, maar laat zich ook kennen door mensen en omstandigheden.

Een heel belangrijk toetssteen van herkenning van de stem van God is de lezing van de heilige Schrift. De Schrift openbaart ons immers toch bij uitstek het Woord van God. Bij het beluisteren van die woorden kunnen we in ons hart de beweging van de heilige Geest waarnemen. Lezing van de Heilige Schrift doet ons de stem van vreemden onderscheiden van de stem van de herder van onze ziel.

Een goede begeleiding is daarbij ook van groot belang. Want iemand anders kan je helpen om niet te vallen in de kuil van het zelfbedrog. Wij kunnen onszelf veel wijs maken, ook en juist als het gaat om de stem van God, wanneer wij onszelf niet echt kennen. De stem van God is nu eenmaal niet de sublimatie van onze eigen wil. Onze wil moet die van God volgen.

Dit wordt duidelijk in de lezingen van deze viering. Petrus zegt tot zijn toehoorders dat zij zich moeten bekeren. Dat wil zeggen dat hun nieuwe inzicht zich moet vertalen in een verandering van leven: dat zij een leven moeten leiden dat zich onderscheidt van hun vroegere overtuigingen. En in zijn brief gaat hij nog een stap verder als hij zijn gemeente voorhoudt dat het hun roeping is om *“geduldig te verdragen wat zij te lijden hebben om hun goede daden.”* Geduldig verdragen wat ons onterecht wordt aangedaan is iets wat wij van nature niet snel zullen doen. Petrus beroept hij zich hier op het voorbeeld van Jezus zelf: *“als Hij gescholden werd schold Hij niet terug. Als men Hem leed aandeed, uitte Hij geen dreigementen.”*

Wij hebben allen een eigen roeping. We bidden vandaag voor bijzondere roepingen: tot het priesterschap, tot het diaconaat en tot het religieuze leven. Maar aan die, laten we zeggen kerkelijke, roeping ligt een veel universele roeping ten grondslag. Het is ons aller christelijke roeping te worden als Jezus zelf. Hij is de herder die wij volgen, naar zijn stem luisteren wij, maar niet als iets uitwendigs. Ja, we hoorden het: *“Christus heeft voor u geleden en u een voorbeeld nagelaten; gij moet in zijn voetstappen treden.”* Dit is een navolging die weliswaar begint met een zeker nadoen van wat Hij heeft gedaan. Maar het gaat er uiteindelijk om dat wij ons innerlijk de liefde van Christus eigen maken. Dat wij leren luisteren naar wat Hij tot ons hart zegt en vervolgens ons leven leiden vanuit die innerlijke gehoorzaamheid.

Dit is wat Jezus bedoelt als Hij zegt dat Hij de deur is waardoor wij moeten binnengaan om gered te worden. Dit is het *“in- en uitgaan en weide vinden”* waar de Herder van onze ziel het over heeft in het evangelie. Hij is gekomen *“opdat wij leven zouden bezitten, en wel in overvloed.”* Dat leven is de gave van de heilige Geest. *“Want, zo hoorden wij Petrus zeggen, die belofte geldt u, uw kinderen en alle mensen, waar dan ook, zovelen de Heer onze God zal roepen.”*

De heilige Geest is hét Paascadeau van de verrezen Heer aan zijn leerlingen. Maar ook dit is maar een geschenk op het moment dat wij het willen aannemen. Daartoe zijn wij geroepen. We kunnen de Gever vertrouwen: Hij is geen vreemde, geen dief en geen rover. Hij kent ons bij naam. Met Psalm 23 kunnen we zeggen: *“De Heer is mijn herder, mij ontbreekt niets... Hij verkwikt mijn ziel. Hij leidt mij in de sporen van het recht. Zelfs al ga ik door een dal van doodse duisternis, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij. Gij richt voor mij een tafel aan voor de ogen van wie mij benauwen...Ik zal in het huis van de Heer verblijven tot in lengte van dagen”.* Amen.